

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **REDEK s.r.o.**, IČO: 05504708
sídlem Prokopka 176/2, Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

za účasti: **Mgr. A. V.**
bytem

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2018, č. j. MPSV-2018/229680-422/2

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13. 12. 2018, č. j. MPSV-2018/229680-422/2 a rozhodnutí Úřadu práce České republiky, generálního ředitelství ze dne 2. 10. 2018, č. j. UPCR-2018/71336/3 **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **3 000 Kč** ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobkyně.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: x

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se žalobou domáhala přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2018, č. j. MPSV-2018/229680-422/2 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky, generálního ředitelství (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 2. 10. 2018, č. j. UPCR-2018/71336/3 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně odejmul žalobkyni podle § 63 odst. 2 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o zaměstnanosti*“) povolení ke zprostředkování zaměstnání, neboť žalobkyně v rozporu s § 58a zákona o zaměstnanosti zprostředkovala zaměstnání bez sjednaného pojištění.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně udělil žalobkyni rozhodnutím ze dne 22. 5. 2018, č. j. UPCR-2018/25730/6 (dále jen „*rozhodnutí o udělení povolení*“), které nabylo právní moci dne 30. 5. 2018, povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti na dobu 3 let. Kontrolou záznamů správní orgán I. stupně zjistil, že žalobkyně nesplnila povinnost doložit ve lhůtě dvou měsíců od právní moci rozhodnutí o udělení povolení doklad o sjednání pojištění podle § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti.
4. Žalovaný nepřisvědčil námitce, že měl správní orgán I. stupně řízení o odejmutí povolení zahájené z moci úřední přerušit, protože žalobkyně již dne 17. 8. 2018 sama požádala správní orgán I. stupně o odejmutí téhož povolení a vyjádření k podkladům ze dne 1. 10. 2018 bylo žádostí o přerušení řízení. Podle názoru žalovaného vyjádření nebylo žádostí o přerušení řízení a nebyla ani dána překážka litispendence, neboť obě řízení byla vedena z jiného důvodu, byť se týkala téže věci. Řízení o žádosti o odejmutí nebylo podle žalovaného ani předběžnou otázkou pro řízení zahájené z moci úřední, a proto správní orgán I. stupně neměl povinnost řízení o odejmutí povolení přerušit. Žalovaný poukázal na důsledky odejmutí povolení agentuře práce podle § 60 odst. 2 zákona o zaměstnanosti a s ohledem na to považoval žádost o odejmutí téhož povolení za účelovou. Odkaz žalobkyně na postup správního orgánu I. stupně v řízení vedeném pod č. j. UPCR-2018/17706/1 neshledal žalovaný příležitým, neboť se jednalo o odejmutí povolení podle § 14 odst. 1 písm. a) a c) zákona o zaměstnanosti a s ohledem na to nemohlo být současně vedeno řízení o odejmutí z moci úřední podle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti.
5. Žalobkyně v řízení podle žalovaného uznala, že nedoručila správnímu orgánu I. stupně doklad o sjednání pojištění v zákonné lhůtě, a nedoložila uzavření pojištění ani dodatečně v průběhu správního řízení. Žalobkyně nijak nedoložila tvrzení, že zaměstnání bez sjednaného pojištění fakticky nezprostředkovala. Agentura práce je podle žalovaného povinna mít uzavřené pojištění i v případě, že svou činnost fakticky nevykonává, což

vyplývá z dikce § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti, jež zmiňuje i zaměstnance, které agentura práce teprve bude dočasně přidělovat. Žalovaný neměl za důvodnou ani námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, neboť správní orgán I. stupně umožnil žalobkyni vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a přesto žalobkyně doklad o uzavření pojištění nedoložila. Prvostupňové rozhodnutí nebylo podle žalovaného nejasné či nesrozumitelné, splňovalo všechny náležitosti podle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „*správní řád*“) a správní orgán I. stupně se nijak neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe.

6. Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku nepřiměřené tvrdosti vůči dopadům na osobu odpovědného zástupce, neboť podmínky udělení a odejmutí povolení jsou zákonem jasně stanoveny, o jejich splnění měla žalobkyně dbát a k tomu jí měl být nápomocen právě odpovědný zástupce. Námitku, že není jasné, které ustanovení v rámci § 58a zákon o zaměstnanosti měla žalobkyně porušit, žalovaný odmítl jako účelovou.

III. Žaloba

7. Žalobkyně namítla, že žalovaný dospěl k nesprávným skutkovým závěrům, neboť se vůbec nezabýval tím, zda žalobkyně zprostředkovávala zaměstnání v době od právní moci rozhodnutí o udělení povolení do dne 17. 8. 2018, kdy žalobkyně sama požádala o odejmutí povolení. Žalobkyně přitom v předmětné době zaměstnání nezprostředkovávala a kromě odpovědného zástupce neměla žádného zaměstnance. Správní orgány tak řádně nezkoumaly naplnění podmínek § 63 odst. 2 písm. d) a § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti.
8. Podle žalobkyně byl výrok prvostupňového rozhodnutí nejasný a nesrozumitelný, neboť v něm není uveden konkrétní odstavec § 58a zákona o zaměstnanosti, který měla žalobkyně porušit. Žalobkyně měla za to, že napadené rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno a je nepřezkoumatelné, neboť v něm chybí dostatečný popis podkladů a úvahy žalovaného, neobsahuje informaci o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami žalobkyně, žalovaný podle žalobkyně opomněl vypořádat odvolací námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu, námitku priority řízení na základě žádosti a námitku nenaplnění materiální stránky skutkové podstaty.
9. Žalobkyně měla za to, že žalovaný zastával chybný výklad § 58a odst. 1 ve spojení s § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Z žádného ustanovení zákona o zaměstnanosti neplyne povinnost sjednat pojištění nejpozději v den právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání. Z formulace § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti je podle žalobkyně patrné, že povinnost sjednat pojištění proti úpadku tíží agenturu práce, které bylo uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání. Opačné pořadí je nelogické a nemožné, protože toto pojištění nemůže sjednat pouhý žadatel o povolení. Tomu pak odpovídá i lhůta dvou měsíců pro předložení dokladu o sjednání pojištění, jinak by stačilo doklad o sjednání pojištění přiložit již v průběhu povolovacího řízení. Ustanovení § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti postihuje zprostředkovávání zaměstnání bez zákonného pojištění, nikoliv nesjednání zákonného pojištění ve stanovené lhůtě. Nedodržení lhůty dvou měsíců je pak postihováno podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti.

10. Žalobkyně uvedla, že se žalovaný opomněl zabývat materiální stránkou věci, tj. společenskou nebezpečností nekonání agentury práce ve srovnání s tříletým zákazem činnosti odpovědného zástupce podle § 60 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Podle žalobkyně je tento zákaz v hrubém nepochopení vzhledem k tomu, že státem chráněný zájem nebyl porušen, neboť nedošlo ke zprostředkovávání zaměstnání bez zákonného pojištění a žalobkyně neohrozila žádné své zaměstnance případným úpadkem. V jiném řízení navíc správní orgán I. stupně již odmítl uznat osobu zúčastněnou na řízení jako odpovědnou osobu za zprostředkování zaměstnání.
11. Ohledně otázky litispendence si žalovaný podle žalobkyně odporuje, neboť na jednu stranu uvádí, že se jedná o řízení z odlišného důvodu, byť v téže věci, a že podání ze dne 1. 10. 2018 nevyhodnotil jako žádost o přerušení řízení, na druhou stranu řízení o žádosti žalobkyně o odejmutí povolení žalovaný usnesením č. j. UPCR-2018/71298/2 přerušil a poté pokračoval v řízení z moci úřední. Žalobkyně doplnila, že návrh na zahájení řízení podala dříve, a proto je tvrzení o jeho účelovosti absurdní. Žalovaný podle žalobkyně nesprávně odmítl její poukaz na podobný postup v řízení pod č. j. UPCR-2018/17706/2, neboť na něm žalobkyně chtěla demonstrovat, že správní orgán I. stupně nejprve rozhodl v řízení o žádosti a až poté v řízení zahájeném z moci úřední. Dle informací žalobkyně nebyla žádná jiná agentura práce postižena za samotnou existenci pravomocného rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání dříve, než bylo sjednáno pojištění proti úpadku.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že důkazní břemeno ohledně sjednání pojištění leželo na žalobkyni a ta jej neunesla. Podle žalovaného není povinnost sjednání pojištění závislá na tom, zda agentura práce nějaké zaměstnance reálně zaměstnává a přiděluje. Povinnost doložit sjednání pojištění zakládá podle žalovaného i důvod odejmutí povolení podle § 63 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Záměrem zákonodárce podle žalovaného nebylo, aby agentury práce uzavíraly pojištění jen v případě realizace dočasného přidělování zaměstnanců, jinak by v § 58a zákona o zaměstnanosti nezakotvil povinnost sjednat pojištění i pro případ, že agentura práce nemá žádného zaměstnance (tj. pro zaměstnance budoucí), stejně jako povinnost doložit doklad o sjednání ve stanovené lhůtě. Výklad zastávaný žalobkyní by vedl k nepoužitelnosti § 58a odst. 2 věty druhé zákona o zaměstnanosti.
13. Důvod odejmutí povolení podle § 63 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti podle žalovaného taktéž není závislý na tom, zda agentura práce nějakého zaměstnance dočasně přidělila k výkonu práce pro uživatele, ani na tom, kolik zaměstnanců žalobkyně zaměstnala, podstatné je, že danou činnost byla oprávněna vykonávat a byla tak povinna mít sjednáno pojištění pro případ úpadku agentury práce. Počet zaměstnanců má podle žalovaného vliv jen na výši pojistného plnění, nikoliv na povinnost uzavření pojištění. Žalovaný k tomu poukázal i na důvodovou zprávu k zákonu č. 347/2010 Sb. a na přechodné ustanovení v čl. X, bodu 4 téhož zákona. Zákonná povinnost sjednání pojištění je od počátku spojována již se samotným vydáním povolení ke zprostředkování zaměstnání.

14. Podle názoru žalovaného byl výrok prvostupňového rozhodnutí dostatečně konkrétní a jasný, námitkou ohledně přerušení řízení se žalovaný zabýval, přičemž neshledal překážku litispendence ani vztah předběžné otázky, a proto nebyl důvod řízení zahájené z moci úřední přerušit. Správní orgán I. stupně byl povinen řízení zahájit a nemohl tak neučinit jen proto, že žalobkyně s předstihem 5 dnů požádala o odejmutí téhož povolení. Podání žádosti o odejmutí podle žalovaného nezbavuje žalobkyně odpovědnosti za porušení právních předpisů.
15. Žalovaný odmítl, že by vždy nastala situace, kdy má agentura práce vydáno pravomocné povolení, ale ještě nemá uzavřeno pojištění, neboť agentuře práce nic nebrání v tom, aby začala jednat o pojištění během odvolací lhůty proti rozhodnutí o vydání povolení. Z § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti podle žalovaného vyplývá, že agentura práce je povinna sjednat pojištění nejpozději ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o udělení povolení. Lhůta v odst. 2 předmětného ustanovení je lhůtou k doložení dokladu, nikoliv lhůtou ke sjednání pojištění, a lhůta 2 měsíců byla stanovena proto, aby žadatel nemusel pojištění uzavírat již v souvislosti s podáním žádosti, tj. když ještě neví, zda mu bude povolení uděleno.
16. Správní orgány se nezabývaly společenskou škodlivostí, neboť odejmutí povolení je specifickým dohledovým opatřením, nikoliv správním trestem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. 10 Ads 38/2016 a ze dne 22. 8. 2018, sp. zn. 8 Ads 207/2017) a neumožňuje správní uvážení. Ve výsledku tak není relevantní, zda opomenutí žalobkyně poškodilo třetí osobu. Ztráta předpokladů dle § 60 odst. 2 zákona o zaměstnanosti pro výkon funkce odpovědného zástupce nevede podle žalovaného k ukončení pracovního poměru, právnícká osoba zaměstnávající takovou osobu může převést odpovědného zástupce jako zaměstnance na jinou pracovní pozici, tato fyzická osoba pouze nebude po dobu 3 let splňovat podmínku pro udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání.
17. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně neměl přerušit řízení vedené na základě žádosti žalobkyně, ta však nevyužila možnost odvolání proti usnesení o přerušení řízení. V přezkumném řízení proti rozhodnutí o odvolání v řízení vedeném na základě žádosti žalobkyně žalovaný neshledal, že by přezkum usnesení o přerušení řízení měl význam pro zákonnost rozhodnutí ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání či pro náhradu škody. K postupu správního orgánu I. stupně v jiném řízení pod č. j. UPCR-2018/17706/1 žalovaný uvedl, že mu není známý, a proto se k němu nemůže vyjádřit. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V. Další vyjádření účastníků a osoby zúčastněné na řízení

18. Žalobkyně v replice uvedla, že jsou jí známy případy agentur práce, které sjednaly pojištění až po právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, aniž by na to správní orgány jakkoliv reagovaly. Žalobkyně proto navrhl, aby soud uložil žalovanému předložit údaje o tom, kolik bylo v roce 2018 uděleno povolení podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, v kolika případech bylo pojištění sjednáno později než v den právní moci rozhodnutí a v kolika bylo poté zahájeno

správní řízení o odejmutí povolení. Žalobkyně měla za to, že následné zahájení řízení z moci úřední a jeho upřednostnění bylo porušením jejích práv, otázka přednosti navíc nebyla dosud v judikatuře dostatečně řešena. Napadené rozhodnutí fakticky představuje pro odpovědného zástupce zákaz činnosti.

19. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že ve všech 14 agenturách, na jejichž činnosti či vzniku se podílela, došlo nejprve k získání pravomocného povolení a až poté ke sjednání pojištění a doložení sjednání správnímu orgánu I. stupně ve lhůtě 2 měsíců. Sjednání pojištění ve lhůtě pro odvolání na základě nepravomocného rozhodnutí není s ohledem na pojišťovny realistické. Státem chráněný zájem je na tom, aby zaměstnanci agentury práce měli nárok na pojistné, nikoliv na tom, aby agentura práce měla platné pojištění v okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí o povolení. Žalobkyně žádné zaměstnance neměla, a proto nemohlo dojít ani k naplnění materiální stránky údajného porušení § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, což měly správní orgány zohlednit. Osoba zúčastněná na řízení dále uvedla, že fakticky nemůže vykonávat po další 3 roky činnost odpovědného zástupce, ačkoliv to nebylo formálně vysloveno.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl o věci bez jednání, neboť napadené rozhodnutí zrušil pro vadu nedostatečně zjištěného skutkového stavu, který vyžaduje zásadní doplnění ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
21. Soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování, neboť veškeré podklady jsou součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem nynějšího soudního přezkumu. Nad obsah správního spisu žalobkyně navrhla k důkazu spis správního orgánu I. stupně č. j. UPCR-2018/71298/2 a č. j. UPCR-2018/17706/1, usnesení správního orgánu I. stupně č. j. UPCR-2018/94485/1, listinu „*Zrušení pracovního poměru ve zkušební době*“ ze dne 26. 11. 2018 a vyžádání statistických údajů o tom, kolik bylo v roce 2018 uděleno povolení podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, v kolika případech bylo pojištění sjednáno později než v den právní moci rozhodnutí a v kolika bylo poté zahájeno správní řízení o odejmutí povolení. Tyto důkazy neshledal soud pro věc relevantními, a proto je ani neprováděl, přičemž tento závěr soud u každého jednotlivého důkazního návrhu zdůvodní v relevantní části odůvodnění tohoto rozsudku níže.
22. Soud se nejprve zabýval námitkou nejasnosti a nesrozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí a námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť kdyby tyto námitky byly důvodné, musel by zrušit napadené rozhodnutí bez dalšího.
23. Nejasnost a nesrozumitelnost výroku prvostupňového rozhodnutí spatřovala žalobkyně v tom, že v něm není identifikován konkrétní odstavec v rámci § 58a zákona o zaměstnanosti, jehož porušení se měla žalobkyně dopustit. Ze správního spisu soud zjistil

následující znění předmětného výroku: „[p]odle ust. § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti se odnímá [žalobkyni] (dále jen „agentura práce“) povolení ke zprostředkování zaměstnání, udělené rozhodnutím Úřadu práce ze dne 22. 5. 2018, č. j.: UPCR-2018/25730/6, které nabylo právní moci dne 30. 5. 2018, z důvodu porušení povinnosti stanovené v § 58a zákona o zaměstnanosti, kterého se agentura práce dopustila tím, že zprostředkovala zaměstnání bez sjednaného pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti.“

24. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že uvedení konkrétního odstavce v rámci § 58a zákona o zaměstnanosti ve výroku prvostupňového rozhodnutí skutečně chybí, podle názoru soudu to však nepředstavuje žádnou vadu. Ze samotného výroku je zřetelné, v čem konkrétně správní orgán I. stupně shledal porušení § 58a zákona o zaměstnanosti a v návaznosti na to důvod odejmutí povolení podle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, a to konkrétně ze slov: „kterého se agentura práce dopustila tím, že zprostředkovala zaměstnání bez sjednaného pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti“ (podtržení doplněno soudem). Žalobkyni bylo zřejmé, co je jí vytýkáno, což vyplývá i z toho, že v odvolání ze dne 16. 10. 2018 přednesla proti závěrům prvostupňového rozhodnutí věcné a přílehlavé odvolací důvody. Námitku nejasnosti a nesrozumitelnosti prvostupňového rozhodnutí tak soud neshledal důvodnou.
25. Soud nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí. V této souvislosti lze poukázat na ustálenou judikaturu správních soudů, podle které zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018 - 23). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2015, č. j. 9 As 135/2015 - 39 vyplývá, že: „[...] lze k namítané nepřezkoumatelnosti odkázat na judikaturu Ústavního soudu, dle které „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, publ. jako N 26/52 SbNU 247). Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno dle Ústavního soudu pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (náleze ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, publ. jako N 3/36 SbNU 19, náleze ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, publ. jako N 108/41 SbNU 349, či náleze ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, publ. jako N 207/54 SbNU 565). Výše uvedené lze plně vztáhnout i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.“
26. Pokud jde o neuvedení podkladů rozhodnutí v žalovaném a prvostupňovém rozhodnutí, stěžejní skutečností pro procesní osud řízení bylo dle správních orgánů to, že žalobkyně v zákonné lhůtě nepředložila doklad o sjednání pojištění. Pakliže v řízení nebylo zjištěno, že by žalobkyně doklad takový předložila, nelze ani vycházet z žádného podkladu o tom, že podklad ve správním řízení nebyl předložen. V případě této negativní skutečnosti bylo toliko na žalobkyni, aby ji rozporovala a tvrdila, že doklad předložila, popř. aby doklad předložila alespoň dodatečně. Žalobkyně v rámci správního řízení sice tvrdila, že pojištění uzavřela, avšak nijak to nedoložila, což netvrdí ani v žalobě. Nedostatkem skutkových

zjištění k závěru, že žalobkyně nepředložila doklad
rozhodnutí netrpí.

o pojištění, tak žalované

27. Úvahy žalovaného stran výkladu stěžejních ustanovení § 63 odst. 2 písm. d) a § 58a zákona o zaměstnanosti jsou pak v napadeném rozhodnutí obsaženy na str. 4 a 6. Nelze přisvědčit ani tomu, že by se žalovaný nezabýval odvolacími námitkami žalobkyně. Odvolací námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu se žalovaný zabýval na str. 5-7 napadeného rozhodnutí, kde dovedl, že nebyl doložen doklad o sjednání pojištění a že agentura práce je povinna mít sjednané pojištění, i když činnost fakticky nevykonává, a proto není relevantní, že nebylo zjištěno, zda žalobkyně skutečně vykonávala činnost zprostředkování zaměstnání. Námitku priority řízení o žádosti vypořádal žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde dovedl, že nebyla dána překážka litispendence a že řízení o žádosti netvořilo předběžnou otázku vůči řízení zahájenému z moci úřední. V rámci námitky nenaplnění materiální stránky skutkové podstaty žalobkyně v odvolání namítla nepřiměřenou tvrdost vůči odpovědnému zástupci; této námitce se žalovaný věnoval na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde dovedl, že podmínky udělení a odejmutí povolení jsou jasně stanoveny zákonem o zaměstnanosti a že žalobkyně měla dbát o plnění svých zákonných povinností, k čemuž jí měl být nápomocen i odpovědný zástupce. Odvolací námitky žalobkyně tak ze strany žalovaného nezůstaly opomenuty.
28. Městský soud naopak přisvědčil stěžejní žalobní námitce, tj. vadě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, která měla dle žalobkyně spočívat v tom, že se správní orgány nezjistily, zda žalobkyně skutečně zprostředkovávala zaměstnání bez sjednaného pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti.
29. V posuzovaném případě správní orgán I. stupně odejmul žalobkyni povolení ke zprostředkování zaměstnání na základě § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Ustanovení § 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti stanoví, že:
- „Generální ředitelství Úřadu práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže [...]*
d) právnická nebo fyzická osoba zprostředkovává zaměstnání bez sjednaného pojištění podle § 58a, [...],
f) právnická osoba zprostředkovává zaměstnání v době pozastavení výkonu činnosti podle zvláštního zákona,
g) právnická osoba nebo fyzická osoba o to požádá, nebo [...].“
30. Správní orgán I. stupně a žalovaný byli toho názoru, že podle ustanovení § 63 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti postačí k odejmutí povolení skutečnost, že agentura práce (fakticky a právně) má povolení ke zprostředkování zaměstnání a zároveň nemá sjednané požadované pojištění, přičemž je bez významu, že fakticky zprostředkování zaměstnání nevykonává.
31. S tímto právním názorem se však soud neztotožnil. Z formulace ustanovení § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti je podle soudu patrné, že zákonodárce stanovil pro naplnění důvodu odejmutí povolení tři podmínky, a to že: (i) právnická/fyzická osoba má povolení ke zprostředkování zaměstnání, (ii) tato osoba zprostředkovává zaměstnání a (iii)

bez sjednaného pojištění podle § 58a téhož zákona. Kdyby měl být správný výklad, zastávaný správními orgány, zákonodárce by mohl opomenout druhou podmínku a omezit se na formulaci předmětného ustanovení např. ve smyslu: *Generální ředitelství Úřadu práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže právnická nebo fyzická osoba nesjedná pojištění podle § 58a*. Takto však zákonodárce předmětné ustanovení neformuloval.

32. Výklad zastávaný správními orgány je tak třeba odmítnout již jen proto, že odporuje gramatickému výkladu textu zákona. Městský soud má za to, že pod pojmem „zprostředkovává“ v rámci § 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti je třeba rozumět faktické, skutečné poskytování služby zprostředkování zaměstnání.
33. Sloveso „zprostředkovává“ je totiž použito i v důvodu odejmutí povolení pod písm. f) předmětného ustanovení. Kdyby měl být správný výklad, že ke splnění podmínky jednání „zprostředkovává“ postačuje již samotné držení povolení ke zprostředkování zaměstnání, důvod odejmutí podle písm. f) by byl zcela absurdní, neboť by podle něj správní orgán I. stupně odnímal povolení již pouze proto, že právnická osoba takové povolení má v době pozastavení výkonu činnosti podle zvláštního zákona. Tím by byl mj. popřen význam samotného pozastavení, neboť to by vždy vedlo k odejmutí povolení. Důvod pod písm. f) přitom zjevně dopadá na situace, kdy právnická osoba fakticky zprostředkovává zaměstnání, ačkoliv je jí výkon této činnosti pozastaven podle zvláštního zákona. Nelze se pak rozumně domnívat, že by zákonodárce použil stejnou konstrukci jednání (důvodu) vedoucího k odnětí povolení (tj. zprostředkování bez splnění dalších zákonných podmínek) v rámci téhož ustanovení /tj. pod písm. d) a pod písm. f)/ a přiznával by mu současně odlišný význam.
34. Podle § 58a odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti poté platí, že:

„(1) Agentura práce, které bylo uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b), je povinna sjednat pojištění záruky pro případ svého úpadku (dále jen „pojištění“), na základě něhož vzniká dočasně přidělenému zaměstnanci právo na plnění v případě, kdy mu agentura práce z důvodu svého úpadku nevyplatila mzdu.

(2) Agentura práce podle odstavce 1 je povinna sjednat pojištění ve výši zajišťující výplatu mzdy nejméně do výše trojnásobku průměrného měsíčního čistého výdělku všech svých zaměstnanců, které dočasně přiděluje nebo které bude dočasně přidělovat k výkonu práce u uživatele. Sjednání pojištění je agentura práce povinna doložit generálnímu ředitelství Úřadu práce do 2 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání.“
35. První odstavec citovaného ustanovení sice stanoví agentuře práce povinnost sjednat vymezené pojištění, avšak nestanoví k tomu žádnou konkrétní lhůtu. Pokud tedy žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí dovodil, že agentura práce „[p]ředně musí pojištění sjednat, a to zřejmě nejpozději do dne nabytí právní moci předmětného rozhodnutí [...]“, pak tento výklad postrádá oporu v zákoně.

36. Z druhé věty druhého odstavce citovaného ustanovení vyplývá především toliko konkrétní a lhůtovaná povinnost agentur práce doložit správnímu orgánu I. stupně sjednání pojištění (v uvedené minimální výši) do 2 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání. Z výše uvedeného lze podle soudu dovodit toliko, že agentura práce je obecně povinna sjednat pojištění nejpozději ve lhůtě 2 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání, neboť jediné tak může splnit včas uvedenou povinnost podle ustanovení § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Městský soud současně podotýká, že podle ustanovení § 61 zákona o zaměstnanosti není smlouva o pojištění povinnou náležitostí žádosti právnické osoby o povolení ke zprostředkování zaměstnání.
37. Pokud jde o okamžik, do kdy by takové pojištění mělo být reálně nejpozději sjednáno, z ustanovení § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti vyplývá, že smyslem povinného pojištění je ve své podstatě zajištění práva zaměstnanců agentury práce na mzdu pro případ jejího úpadku. Tomu odpovídá i důvodová zpráva k zákonu č. 347/2010 Sb., kterým byl do zákona o zaměstnanosti vložen § 58a, podle které: „[n]avrhanou úpravou se zavádí povinné pojištění agentur práce, a to z důvodu zvýšení právní jistoty zaměstnanců agentur práce, popřípadě jiných fyzických osob, pro které bude agentura práce zprostředkovávat zaměstnání.“
38. Pokud tedy má být účinně dosaženo zákonodárcem sledovaného účelu posílení právní jistoty a zajištění práva na mzdu ve prospěch agenturních zaměstnanců, pak je třeba z ustanovení § 58a odst. 1 v návaznosti na § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti dovodit, že agentura práce musí pojištění sjednat nejpozději do okamžiku, než začne fakticky zprostředkovávat zaměstnání, tj. než zaměstná fyzickou osobu za účelem výkonu práce pro uživatele. Takto sjednané pojištění tedy musí doložit do dvou měsíců od právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání.
39. Městský soud je současně toho názoru, že pokud agentura doklad o pojištění v této lhůtě nedoloží a učiní tak později, znamená to sice překročení lhůty podle ustanovení § 58a odst. 2 zákona o zaměstnání, avšak půjde o překročení lhůty pořádkového charakteru, jež je dle zákona o zaměstnání stíháno sankcí /přestupkem podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti/, avšak nemá za následek např. fikci prováděného zprostředkování bez pojištění.
40. Pouhé včasné nedoložení dokladu o pojištění tak ve vztahu k odnětí povolení podle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti ještě neprokazuje, že agentura zprostředkovala zaměstnání bez povinného pojištění. Nelze tedy bez dalšího skutkového zjišťování dovozovat, že pokud žalobkyně nepředložila doklad o pojištění ve lhůtě dvou měsíců od právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování, současně také zprostředkovávala zaměstnání bez sjednaného pojištění (byť se taková úvaha může jevit jako logická).
41. S ohledem na výše uvedené je podle názoru soudu třeba vykládat důvod k odnětí povolení podle ustanovení § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti tak, že k jeho naplnění je třeba zjištění, že právnická/fyzická osoba, které má být povolení odňato, skutečně zprostředkovávala zaměstnání, aniž by skutečně sjednala předepsané pojištění.

42. Povinnost obstarat podklady a prokázat rozhodný skutkový stav pak tíží správní orgány. Ty jsou totiž nadány pravomocí *ex officio* povolení odejmout; v souladu se zásadou materiální pravdy (§ 3 a § 50 odst. 3 správního řádu) je pak nezbytné, aby skutková zjištění poskytovaly pro takový závěr dostatečnou oporu. Správní orgány jsou tedy povinny shromáždit podklady k prokázání, že právnická osoba skutečně zprostředkovávala činnost bez sjednaného pojištění; naopak právnická osoba je oprávněna navrhnout důkazy pro svou obhajobu, tj. že takovou činnost fakticky nevykonávala (ač povolením k tomu disponovala).
43. Vzhledem k tomu, že správní orgány v posuzované věci v důsledku nesprávného výkladu § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti vůbec nezjišťovaly, zda žalobkyně skutečně zprostředkovávala zaměstnání, aniž by sjednala předepsané pojištění, je podle názoru soudu námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu důvodná, a proto soud rozhodl o zrušení napadené rozhodnutí pro vadu podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.
44. Městský soud dodává, že se s dalšími námitkami již neztotožnil.
45. Pokud žalobkyně namítla, že měla být zohledněna společenská nebezpečnost jejího jednání, podle ustanovení § 60 odst. 2 zákona o zaměstnanosti platí, že: „[p]odmínkou udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání fyzické osobě je dosažení věku 18 let, plná svéprávnost, bezúhonnost, odborná způsobilost, bydliště na území České republiky a skutečnost, že fyzická osoba v posledních 3 letech nevykonávala funkci odpovědného zástupce u právnické osoby, statutárního orgánu nebo orgánu právnické osoby, které bylo odejmuto povolení ke zprostředkování zaměstnání z důvodů podle § 63 odst. 2 písm. a) až f) nebo § 63 odst. 3, a to v době, kdy u této právnické osoby nastaly nebo trvaly skutečnosti, které vedly k odejmutí tohoto povolení.“ Podle § 60 odst. 10 věty první téhož zákona platí, že: „[p]odmínkou udělení povolení právnické osobě je splňování podmínky její bezúhonnosti podle odstavce 4, jakož i splnění podmínek podle odstavců 2, 4 až 6 a 8 fyzickou osobou, která plní funkci odpovědného zástupce pro účely zprostředkování zaměstnání [...]“ (podtržení doplněno soudem).
46. Z citovaných ustanovení vyplývá, že odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání má pro osobu odpovědného zástupce negativní důsledek spočívající v tom, že po další 3 roky nesmí plnit funkci odpovědného zástupce, a to pokud k odejmutí dojde z důvodů podle § 63 odst. 2 písm. a) až f) zákona o zaměstnanosti. Tento důsledek však nastává přímo ze zákona a zákon o zaměstnanosti v tomto ohledu neponechává správním orgánům žádný prostor pro úvahu o přiměřenosti následku vůči důvodu odejmutí povolení. Soud proto neshledal vadu v tom, že se žalovaný společenskou nebezpečností opomenutí žalobkyně nezabýval.
47. Městský soud doplňuje, že pro posouzení věci neshledal relevantními žalobkyní tvrzené skutečnosti, že správní orgán I. stupně v jiném řízení vedeném pod č. j. UPCR-2018/94485/1 neuznal osobu zúčastněnou na řízení za odpovědného zástupce a že s ní byl proto ukončen pracovní poměr. Skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení nemohla v jiné právnické osobě vykonávat funkci odpovědné osoby je zákonem předvídaným následkem

postupu, proti němuž žalobkyně nyní brojí; tyto skutečnosti však nemohou mít samy o sobě vliv na zákonnost nyní napadeného rozhodnutí (ze dne 20. 10. 2018). Proto soud neprovedl důkazy usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 22. 11. 2018, č. j. UPCR-2018/94485/1 a listinou „Zrušení pracovního poměru ve zkušební době“ ze dne 26. 11. 2018.

48. Pokud jde o námitku vnitřní rozpornosti argumentace žalovaného ohledně překážky litispendence a námitku nesprávného odmítnutí poukazu žalobkyně na postup správního orgánu I. stupně v řízení pod č. j. UPCR-2018/17706/1, podstatou námitek je nesouhlas žalobkyně s tím, že správní orgán I. stupně přerušil řízení o žádosti a upřednostnil projednání později zahájeného řízení z moci úřední v situaci, kdy žalobkyně nejprve sama podala žádost o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Poukazem na postup v řízení vedeném pod č. j. UPCR-2018/17706/1 žalobkyně zamýšlela prokázat, že v tomto jiném řízení správní orgán I. stupně naopak postupoval opačně a upřednostnil řízení zahájení na základě žádosti.
49. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 4 Ads 16/2009 – 87, www.nssoud.cz, vyplývá, že usnesení o přerušení řízení není samostatně přezkoumatelné a lze jej přezkoumat jen v rámci žaloby proti rozhodnutí, kterým bylo předmětné řízení ukončeno. V projednávané věci řízení o odejmutí povolení (zahájené *ex officio*) přerušeno nebylo, bylo však přerušeno řízení, které bylo zahájeno dříve k žádosti žalobkyně o odejmutí tohoto povolení. O odejmutí povolení bylo rozhodnuto v řízení zahájeném (později) *ex officio*, naopak řízení o žádosti žalobkyně bylo později zastaveno.
50. Zastavení dříve zahájeného řízení na základě žádosti by bylo dle názoru soudu vadné a představovalo by rovněž vadu později zahájeného řízení z moci úřední tehdy, pokud by dříve zahájené řízení představovalo překážku litispendence. Podle § 48 odst. 1 správního řádu však platí, že: „[z]ahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu.“ V posuzovaném případě se jedná o řízení zahájená z jiného důvodu, neboť první bylo zahájeno na základě žádosti a druhé z moci úřední. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2013, č. j. 6 Ads 139/2012 – 58, pak platí, že: „[p]okud je vedeno řízení z moci úřední, pak řízení o žádosti účastníka v téže věci není řízením vedeným z téhož důvodu, a proto toto řízení o žádosti účastníka v téže věci nemůže být zastaveno pro naplnění překážky litispendence.“ Jakkoli Nejvyšší správní soud posuzoval situaci opačnou, tj. souběh dříve zahájeného řízení z úřední moci a pozdějšího řízení o žádosti, nepochybně se uvedené závěry vztahují i na projednávanou věc. Městský soud je proto názoru, že skutečnost, že ve věci odnětí povolení bylo u úřadu práce již vedeno řízení o žádosti, nemělo vliv na zákonnost procesního osudu řízení o odnětí povolení zahájené později *ex officio*.
51. Chtěla-li žalobkyně dosáhnout přezkumu procesního postupu správního orgánu I. stupně v řízení zahájeném na její žádost, měla žalobou napadnout i rozhodnutí, kterým bylo řízení o její žádosti ukončeno (zastaveno). Žalobkyně pak navrhla v projednávané věci důkaz obsahem spisu správního orgánu I. stupně vedeného pod č. j. UPCR-2018/71298/2 a k prokázání opačného postupu v jiných řízeních před správním orgánem I. stupně navrhla důkaz obsahem spisu vedeného pod č. j. UPCR-2018/17706/1. Vzhledem k tomu, že skutečnosti o souběhu obou řízení nejsou mezi stranami sporné a jak již bylo výše

uvedeno, pro přezkum napadeného rozhodnutí není podstatné, že dříve bylo zahájeno řízení o žádosti žalobkyně, nebyly tyto důkazy relevantní a soud je neprováděl.

52. S ohledem na výše uvedené závěry týkající se podmínek pro odnětí povolení pro zprostředkování zaměstnání podle ustanovení § 58a a § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, jež správní orgány aplikovaly nesprávně a navíc k tomu neshromáždily dostatečná skutková zjištění, městský soud nepovažuje v projednávané věci zabývat se obecnou námitkou porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Toto porušení mělo dle žalobkyně spočívat v tom, že žádná jiná agentura práce nebyla dle jejích informací postižena za existenci pravomocného rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání dříve, než bylo sjednáno pojištění proti úpadku.
53. Městský soud v nynějším řízení posuzoval, zda napadeným rozhodnutím došlo k porušení veřejně subjektivních práv žalobkyně, přičemž ani případné namítané excesivní vybočení ze zavedené správní praxe na výše uvedených závěrech již nemohlo nic změnit. Nebylo tak třeba se zabývat tím, zda správní orgány v této otázce postupovaly odlišně vůči jiným osobám. Z téhož důvodu proto soud nevyžádal k dokazování statistické údaje o tom, kolik bylo v roce 2018 uděleno povolení podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, v kolika případech bylo pojištění sjednáno později než v den právní moci rozhodnutí a v kolika bylo poté zahájeno správní řízení o odejmutí povolení.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

54. Na základě všech shora uvedených skutečností soud shledal žalobu důvodnou, a proto zrušil napadené i předcházející prvostupňové rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) dílem pro nesprávný právní názor a dílem pro vady skutkových zjištění podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Věc proto podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
55. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný povinen vyjít z toho, že pro naplnění důvodu odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti je třeba prokázat, že žalobkyně jako právnická osoba, které má být povolení odejmuto, bez sjednaného pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti fakticky zprostředkovávala zaměstnání. Za tímto zjištěním proto žalovaný doplní potřebná skutková zjištění.
56. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně nebyla v řízení před soudem zastoupena a se soudem komunikovala prostřednictvím datové schránky. Soud ze spisu nezjistil, že by žalobkyni vznikly jiné náklady řízení než uhrazený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tak činí 3 000 Kč.
57. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil a ze správního

ani soudního spisu neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro který by bylo lze náhradu nákladů řízení přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 29. října 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu